

Sygn. akt II Ca 1227/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesława Buczek - Markowska
Sędziowie:	SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.) SR del. Ziemowit Parzychowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota J. Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2015 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko A. K. i T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 16 czerwca 2014 roku, sygn. akt I C 2108/13

oddala apelację.

Uzasadnienie wyroku z dnia 30 kwietnia 2015 r.:

Pozwem złożonym w postępowaniu elektronicznym w dniu 8 lipca 2013 r. (...) **sp. z o.o. z siedzibą w W.** wniósł o zasądzenie od **pozwanym A. K. i T. K.** solidarnie kwoty 26.063,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2009 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu z dnia 23 lutego 2010 r. nabył od (...) Banku (...) S.A. w P. m.in. dochodzoną wierzytelność, o czym pozwani zostali pisemnie zawiadomieni przez cedenta. Wskazał, że wierzytelność została wymieniona pod pozycją nr 533 listy wierzytelności. Powód podał, że wierzytelność ta przysługiwała (...) Bankowi (...) S.A. jako następcy prawnemu Banku (...) w P. z tytułu umowy o kredyt rolniczy nr 12/94 z dnia 4 lutego 1994 r. zwartej z pozwanymi.

Ponadto wskazał, że dochodzi kwoty 26.063,29 zł tytułem spłaty pozostałego kapitału według stanu na dzień 17 listopada 2009 r., zaś odsetek ustawowych od tej kwoty dochodzi od dnia 18 listopada 2009 r.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zakwestionowali powództwo, co do zasady jak i wysokości. Zakwestionowali także sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem. Wskazali, że część należności została im umorzona przez zbywcę wierzytelności i wyegzekwowana przez komornika.

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oddalił powództwo o zapłatę (...) Spółka z o.o. w W. przeciwko A. K. i T. K..

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 4 lutego 1994 r. A. K. i T. K. zawarli z Bankiem (...) w P. umowę o kredyt rolniczy, na mocy którego Bank (...) w P. zobowiązał się przekazać na rzecz A. K. i T. K. kwotę 360.000.000 zł (przed denominacją), zaś A. K. i T. K. zobowiązali się do całkowitej spłaty kredytu wraz z odsetkami do dnia 15 września 1994 r.

(...) Bank (...) S.A. w P. jest następcą prawnym Banku (...) w P..

W dniu 23 lutego 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w P. umowę o przelew wierzytelności przysługujących Bankowi. Do umowy dołączone zostało zestawienie, w którym pod pozycją nr (...) wskazano, iż A. K. i T. K. posiadają w (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w P. zadłużenie kapitałowe w wysokości 26063,29 zł.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał, iż podstawą faktyczną powództwa było nabycie dochodzonej pozwem wierzytelności na podstawie umowy o przelew wierzytelności, należało przyjąć, że podstawę prawną żądania stanowił art. 509 kc, którego treść Sąd Rejonowy przytoczył. Wskazał, iż w niniejszej sprawie nie stanowił przedmiotu sporu fakt otrzymania przez pozwanych kredytu rolniczego ani fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Sporna natomiast była sama kwota dochodzona pozwem. Powód wskazywał, że nabył wierzytelność w kwocie dochodzonej pozwem, zaś pozwani wskazywali, że część z tej należności została umorzona przez pierwotnie udzielającego kredyt oraz, że część należności została także wyegzekwowana przez komornika, co ich zdaniem czyniło wytoczone powództwo bezzasadnym. Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł na dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Sąd I instancji nie dał wiary dokumentowi w postaci załącznika do umowy przelewu, albowiem dokument ten jest nie dokumentem urzędowym, a prywatnym i został zakwestionowany przez pozwanych, którzy podnieśli – na co już wskazywano powyżej, iż część należności została im umorzona przez zbywcę wierzytelności i wyegzekwowana przez komornika. Zdaniem sądu I instancji powód nie sprostał ciężarowi obowiązku dowodu. Powód, który z danego faktu wywodzi skutki prawne, winien był wykazać kwotę wierzytelności jemu przysługującą i udowodnić jej istnienie. Na uwagę w tym miejscu zasługuje fakt, iż powód poza dokumentami załączonymi do pozwu nie naprowadził na powyższą okoliczność żadnych innych wniosków dowodowych. Ponadto pismo powoda z dnia 10 czerwca 2014 r., pomimo, że wpłynęło do tutejszego Sądu już po wydaniu wyroku w sprawie, stanowi jedynie polemikę z twierdzeniami pozwanych, a w konsekwencji nie miało wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła strona powoda zaskarżonemu wyrokowi na podstawie przepisu art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucam naruszenie:

- przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w sytuacji w której pozwani ograniczyli się do stwierdzenia, że ich roszczenie wygasło, to na powódce ciąży obowiązek udowodnienia jego wysokości, podczas gdy powódka udowodniła, że przysługuje jej wierzytelność z tytułu zawartej przez pozwanych umowy o kredyt;

- przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, oraz poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób dowolny, w konsekwencji czego, Sąd Rejonowy błędnie przyjął że powódka nie wykazała wysokości przysługującej jej wierzytelności, podczas gdy powódka przedstawiła umowę o kredyt na kwotę 36.000 zł zawartą przez bank z pozwanymi, a także umowę przelewu wierzytelności między bankiem, a powódką z której wynika, że pozostała do zapłaty należność główna z tytułu wskazanej umowy kredytu na dzień 17.11.2009 r. wynosiła kwotę 26.063,29 zł;

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie przez w uzasadnieniu dlaczego Sąd Rejonowy nie dał wiary złożonemu przez powódkę dokumentowi w postaci umowy przelewu wierzytelności z dnia 23.10.2010 r. w zakresie załącznika do umowy, który zawiera m.in. kwotę zbywanej na rzecz powódki wierzytelności.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwoty 26.063,29 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18.11.2009 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

- na wypadek uznania przez Sąd, że zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej,

- zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwani zażądali oddalenia apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego przyjmując je za własne. Ustalenia te zasadniczo nie były sporne i sprowadzały się do stwierdzenia, iż pozwani w dniu 4 lutego 1994 r. zawarli z Bankiem (...) w P. umowę o kredyt rolniczy, kwotę którego mieli obowiązek zwrócić wraz z odsetkami do dnia 15 września 1994 r., zaś wierzytelność powyższą powód nabył w dniu 23 lutego 2012 r. Dodatkowo, powód okoliczności tu wskazane wykazał dokumentami, których autentyczności pozwani nie zaprzeczyli. Wbrew rozważaniom Sądu Rejonowego samo zakwestionowanie przez pozwanych istnienia wierzytelności opisanej umową kredytu z bliżej nieokreślonej przyczyny opisywanych jako umorzenie, oddłużenie, czy wyegzekwowanie należności (k. 26) nie mogło stanowić przyczyny przerzucenie ciężaru dowodu istnienia wierzytelności na powoda oraz przyjęcia tezy, iż strona powodowa nie sprostowała ciężarowi dowodu, w zakresie wykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Ciężar dowodzenia okoliczności prowadzących do „umorzenia” wierzytelności spoczywa, stosownie do treści art. 6 k.c., na pozwanych, którzy nie zaprzeczyli temu, iż faktycznie zaciągnęli zobowiązanie finansowe opisane umową 4 lutego 1994 r.

Tym niemniej uszło uwadze Sądu Rejonowego to, iż pozwani na rozprawie w dniu 16 czerwca 2014 r. skutecznie podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń powoda (k. 38).

Nie ulega wątpliwości, iż wierzytelności dochodzone w niniejszej sprawie przedawniają się, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank - stroną umowy z dnia 4 lutego 1994 r., w okresie trzyletnim (art. 118 k.c.).

Do zarzutu tego w żaden sposób nie odniósł się powód. Również treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje na to, aby Sąd Rejonowy analizował skuteczność tego zarzutu, chociaż jego aprobata prowadziła by do zniweczenia roszczeń powoda. Wskazać zatem należy, iż umowa o kredyt rolniczy stanowiąca źródło przelewu wierzytelności została zawarta 4.02.1994 r., zaś świadczenie stało się wymagalne już 30.06.1994 r. Z treści przedłożonego do akt sprawy załącznika nr 1 do umowy (k.17) wnosić należy, że na dzień 17.11.2009 r. wierzyciel nie legitymował się tytułem wykonawczym dotyczącym tej wierzytelności. Inne pozycje analizowanego załącznika wskazują na istnienie bądź to nakazów zapłaty czy bankowych tytułów egzekucyjnych (vide: poz. 533). Pozew zaś w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 9 lipca 2013 r. W tych okolicznościach przyjęć należy, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu z dniem 1 lipca 1997 r., albowiem w trakcie jego biegu nie wystąpiły okoliczności, których skutkiem mogło być przerwanie biegu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację powoda od wyroku Sądu I instancji, zaś o kosztach postępowania nie rozstrzygano, gdyż pozwani jako osoby wygrywające sprawę apelacyjną nie wykazywali, aby takie ponieśli.